

Universitair hoofddocent filosofie in Groningen Hans Harbers maakte een radicale ommezwaai en werd huishoudelijke hulp bij de thuiszorg.
FOTO JOS SCHUURMAN

Poetsdoek vervangt Plato

Groningse filosofieprofessor duikt de schoonmaakwereld in

door Jessy Burgers

GRONINGEN • Van Socrates naar schoonmaakmiddel. Het is het unieke verhaal van de Groningse Hans Harbers (67), de docent filosofie die in de winter van zijn carrière het roer omgooit en besluit al poetsend zijn pensioen in te gaan.

'De poetsende professor', werd de zestiger binnen de thuiszorgorganisatie waar hij in dienst was liefkozend genoemd. „Ik vertelde mijn cliënten wel over mijn overstap, maar het grappige is dat ze er vaak helemaal geen vragen over hadden. Het huis moest gewoon blinkend schoon worden gemaakt, dat was het belangrijkste”, lacht hij. „Ik vond het heerlijk, lekker over de vloer bij normale, nuchtere Groningers.”

In de klei

De bijzondere overstap kwam na een dikke dertig jaar in dienst op de Rijksuniversiteit van Groningen. Toch nog een keer met de poten in de klei staan, dacht de hoofddocent van de faculteit Wijsbegeerte op een dag. En dus verruilde Harbers de volgepakte collegezalen voor een karretje vol bezems en een poetsdoek in zijn achterzak.

Het was halverwege 2019 toen het begon te kriebelen bij de filosofiedocent. Hij wilde nog een keer wat anders doen, werk met een direct dienend karakter in een onbekende wereld. In Fred Teeven zag hij zijn voorbeeld, de oud-staatssecretaris die buschauffeur werd. Harbers struinde het internet af en kwam tal van banen tegen die hem aanspraken. Toch ging er al gauw een streep door veel vacatures, zoals het rondrijden van ouderen. „Daarvoor moest ik

nog een extra categorie bij mijn rijbewijs halen, maar dat wilde ik niet. Ik was nieuwsgierig naar hoe ver ik het zou schoppen met alleen mijn ervaringen als universitair docent.”

Uiteindelijk vond Harbers een baan in de thuiszorg, als huishoudelijke hulp bij mensen met een fysieke beperking. De directeur van de zorgorganisatie heeft bij het sollicitatiegesprek nog gepolst of de gestudeerde senior niet wat anders wilde doen binnen het bedrijf, op beleidsmatig niveau. „Maar dat was absoluut geen optie. Ik wilde in mijn laatste werkjaar echt de mouwen opstropen”, vertelt Harbers.

Verrassing

Het moet voor de oud-collega's van Harbers een enorme verrassing zijn geweest. „Sommige collega's wisten echt niet wat ze hoorden toen ik over mijn nieuwe baan vertelde”, grinnikt de zestiger. „Ze vonden het vreemd, maar ook dapper. Ik geloof dat sommige leraren ook best jaloers waren.” Het bezorgt Harbers, zittend aan de

Harbers is geïnspireerd door oud-staatssecretaris Fred Teeven, die buschauffeur werd.

FOTO AMAURY MILLER

keukentafel in zijn huis in Groningen, nog steeds een glimlach op het gezicht.

Met schoonmaken heeft de Groninger altijd al wat gehad, bevestigt ook Harbers' vrouw Mieke (69). „Als ik met Hans op vakantie ging, dan liet hij het huisje altijd schoner achter dan toen we er arriveerden”, lacht ze. Harbers vult aan: „Toen we nog een hond hadden, ruimde ik altijd de bierblikjes op die ik tijdens het uitlaten onderweg tegenkwam. Ik vind het gewoon prettig om op te ruimen.”

De eerste man binnen het huishoudelijke hulpteam kreeg al gauw een hechte band met zijn cliënten. Daar deed hij dan ook graag wat extra's voor: „Als ik zag dat er een kastdeurtje kapot was, dan nam ik de week

daarop mijn gereedschapskist mee en repareerde ik het. Of ik krabde gekleurde lijmresten van de tegels. Met zoiets simpels maakte ik hen echt heel gelukkig.”

Stapje extra

Ook in coronatijd draaide de 'poetsende professor' volledig mee. Urgenter kon zijn werk niet worden, meent hij. „Ik heb dit jaar nauwelijks vrij genomen. Ik kon mijn cliënten niet in de steek laten. Er vielen al veel collega's ziek uit, dus ik vond het belangrijk om een stapje extra te zetten.”

Ondanks het werkplezier besloot Harbers op 17 september jl. toch de poetsdoek in de ring te gooien. „Maar wat een ontzag heb ik voor de mensen in de schoonmaak. Het is zwaar werk, en dat voor twaalf euro bruto per uur.” Het belangrijkste inzicht dat de oud-filosofiedocent heeft opgedaan? „Hoe noodzakelijk het is om met andere mensen, buiten je eigen sociale klasse, om te gaan”, zegt hij resoluut. „Ik heb enorm veel geleerd over onze maatschappij door dat jaartje schoonmaakwerk. Je treft heel andere mensen dan op de universiteit.”

'Je treft heel andere mensen dan op de universiteit'

Harbers kan nu dus met een gerust hart met pensioen: „Het jaartje schrobben heeft me echt uit de universitaire wereld getrokken. Ik ben nauwelijks meer in mijn werkkamer te vinden”, biecht hij op. „De thuiszorg was voor mij de ideale afsluiting voor mijn werkende leven. Nu lekker van mijn pensioen genieten”, glimlacht Harbers.

KRINGEN

**ROB
HOOGLAND**

Jeuk

Gordelroos bezorgt het mij. Gordelroos, haaruitval, ernstige duizelingen, tremor- en zweetaanvallen, dat soort verschijnselen. Ik erger mij het lazarus.

Dat zo'n klein groepje drammerige en soms ronduit gewelddadige zeikzankende profiteurs, waar KOZP en BLM voornamelijk uit bestaan, zo'n grote maatschappelijke verandering teweeg kan brengen, van harte ondersteund door talloze uitbundig beoogklepte media en dito overheidsdienaren op allerlei niveaus, is voor mij verdomd moeilijk te accepteren.

„This land is your land”, zong Woody Guthrie.

Ik heb meer met de tweede regel van dat lied.

„This land is my land”, inderdaad.

Geen oikofob, deze jongen. Dat u dat wel weet. Ik besef ten volle dat ik hiermee voor velen in *Nederland, Deugland* definitief in de *Vallei van het Onfatsoen* ben gesodemieterd. Welnu, ik heb nieuws voor ze: ik klim er nooit meer uit. Ik blijf verder gewoon mijn belasting betalen, hoor. Ik wel. En als ik in de bus in Zuidoost een oude donkere mevrouw ontwaar die slecht ter been is bied ik haar direct mijn stoel aan. Nooit meer Rosa Parks. Maar ik heb zojuist wél, zoals de gewoonte wil, de datum van publicatie boven dit stukje getikt: 'Zaterdag 5 december 2020'. En ik dacht: krijg nou wat, 5 december. Het *Heerlijk Avondje* is gekomen en vrijwel niemand heeft het er nog over.

Man, wat een jeuk ineens. Plukken haar liggen plots naast mij op mijn

Geweld loont. Het gaat heel goed met dit land

bureau, mijn wereld tolt en ik tril en transpireer erop los.

Gelukkig vind ik nog lezers als R.F. Meihuizen uit Driebergen aan mijn zijde. Hij stuurde mij naar aanleiding van mijn vorige bijdrage een sinterklaasgedicht, waarvan ik de eerste regels hier deel.

*Sinterklaas moest heel hard schaat'ren
Om jouw column, beste Rob
Al dat diversieve taat'ren
Man, je zat er bovenop!*

Kijk, daar doe je het nog voor. Dankzij dergelijke reacties blijf ik doorademen, zij het hortend en stotend, als ik bijvoorbeeld lees dat *Black Lives Matter* door *ArtReview* tot de meest invloedrijke instantie van de internationale kunstscene is uitgeroepen.

Niet je artistieke talent, maar je huidskleur is doorslaggevend geworden. Hoe racistisch wil je het hebben. Er zijn inmiddels ontelbare voorbeelden van, hier ook regelmatig genoemd. Het meest recente in Nederland: de Turks-Nederlandse balletdanser Rutkay Özpınar is ten favoure van een zwarte danser van een project gehaald. 'Door-geslagen diversiteitsdenken', zei zelfs de Volkskrant.

Vandaag is de dag van het Sinterklaasfeest, maar de populariteit is sterk tanende. Getverdegetverdegetver. Het heeft minder met Covid-19 te maken dan menigeen beweert: angstaanjagend veel Nederlandse huishoudens zijn al in kerstfeer gebracht. Met pure terreur is ons het belangrijkste nationale kinderfeest ontnomen, op valse gronden aangaande Zwarte Piet bovendien. Vooral omdat we de dreigementen en de agressie zat zijn, zijn we gezwicht.

Geweld loont.

Het gaat heel goed met dit land.